

Istanbul ramazanı dün nasıl karşıladı?

Şehzadebaşı ve Direklerarası - Gündüz bitmeden geceleri sigorta edenler-Meddah ve «monolog» cu...

Dün, on bir aylık yoldan gelen ramazanı karşılayanlar, evvelâ can sonra canan fehvasınca, evvelâ boğazlarına düşmüşlerdi.

Camilerin top kandilleri altında secdeye varmadan, bakalların pastırma, sucuk, güllâç ve kurubamyadan avizeleri dibinde keselerine davrananlar az mıydı?

Şehrin her tarafında bakallar vızır vızır işlerken, şekerçiler de tabak tabak reçellerini dizmişler, şişe şişe şurubları sıralamışlar, pıdeciler, simidciler kolları sıvamışlar, mahallebiciler, tatlıcılar yepyeni peştemallarını kuşanarak işe koyulmuşlardı.

Hele Şehzadebaşı ve Direklerarasında hazırlık tamamıdı... Kıraathanelerin cepheleleri boyanmış, camları parlatılmış, masaları, sandalyaları, nargileleri arttırılmış, semaverler uğuluyor, radyolar kuruluyor, bir faaliyettir gidiyordu.

San'atkâr Şadinin hakikaten bir eğlence sarayı haline getirdiği Ferah tiyatrosunun önünde birikmiş, daha gün bitmeden gecesini sigorta etmeğe uğraşan bir kala-

Sıcak.. Sıcak..

Şu kahvenin camında dünyanın bütün renklerini yüzünde toplıyan bir meddahın resmi.

— Hayır... Artık meddah yok.

— Ya ne var?

— Monolok!

— Canım anlatacakları aynı şeyler değil mi?

— Bu ramazan işler başka.. Adı değişen meddah, masallarını da değiştirdi; asrî hikâyeler anlatacak.

Biri kıs kıs gülüyor.

— Gazeteciler duymasın.. Gelip cayır cayır not ederler, ertesi gün..... nın hikâyesi diye bize yutturmağa kalkarlar.

— Yok canım.. Öyle yapacaklarına meddahı hikâye muharriri yaparlar..

Karagözcüler semt semt dağılmışlar perde kuruyorlar.

Hayalî İrfan:

— Artık sade zillu hayal para etmiyor, diyor, arkasından bir de canlı kukla vermezsek, adamı kuklaya çeviriyorlar.

Kavuklu Ali, cemaatini toplamış, takım taklavatını düzmuş, orta oyununa başlıyor.

Küçük seyyar esnaf bile mini mini tezgâhlarını, işportalarını, arabalarını süslemekle meşgul.

Beyazıd camii avlusunda İnhisarların pavyonu bezeniyor, ötede mühürçüler, tesbihçiler, yemişçiler, gülyağcılar harıl harıl, otuz günlük yuvalarına yerleşmeğe çabalyorlar.

İç kapıdaki pabuççu bile elinde makas, mukavvaları doğruyarak, yeni yeni numaralar hazırlıyor.

İstanbul «on bir ayın bir sultanını» dün işte böyle karşılıyordu.

Şehzadebaşındaki süslerden

balık, bir yandan duvarları kaplıyan resimlere, ilânlara bakıyor, sonra gişeyi boy-luyordu.

Meğer burada bu yıl hoş bir yenilik de varmış: Saat yediden evvel bilet alanlar yüzde yirmi beş nisbetinde bir tenzilât - tan çimleniyorlarmış...

Sağ eli yeleğinin cebinde, gözleri duvarlarda karara hazırlananlar, birbirlerini dürtüyorlardı:

— Alafranga varyete de varmış..

— Varyetenin alaturkası olur mu ki..

— Nah.. O da var.. Arab rakkase de var, düeto da var.. Dumbullu da bura - da..

Onlara kulak misafiri olan palabıyıklı, göğsü kalın altın köstekli biri dayana - mıyor:

— Hepsî geç hele onların.. Bak memleket havalarına.. Alimallah sabaha kadar dinlesen gene de doyamazsın.

Bu yüklü program tereddüdüleri bir hamlede kırarak, keselerin ağızlarını aç - tırıyor.

Köşebaşlarında, üzerleri tülbendli gaz tenekelerinin önünde, her makamdan, her perdeden sesler çıkıyor:

— Sebil... Sebilullah!..

